

¿Havem de rectificar?

II. Front i reraguarda

...En un editorial publicat dies enera per La Vanguardia s'hi feia una afirmació que volem recollir: "sense la victòria — deia l'editorialista — amb les armes no hi ha conquestes socials que durin, ni noves, ni antigues, per quan totes s'enfonsarien d'igual guisa". Cert, per afirmar tots els guanys en el terreny econòmic-social assolits hom necessita la victòria. Però, i aquí comença la disparitat, si havem d'assolir la victòria — s'afirma per certs sectors — de les nostres armes s'aconseguirà igualment si al mateix temps anem avançant pel camí de les reivindicacions socials. Per consegüent — afegeixen els mateixos sectors — enlloc de deturar la revolució, incrementem-la i així amb la victòria assolida podem dedicar-nos a bastir el nou edifici social, que serà doblement estimat.

Aquesta argumentació es basa, però, en un fet inexacte: la victòria no s'assolirà fatalment o miraculosament; per a forçar-la, per a obtenir-la és necessari esmerçar-hi totes les energies disponibles. Si el nostre enemic fos dèbil i impotent potser l'argumentació seria bona, però ens trobem desgraciadament amb un enemic potent i fort i que rep al mateix temps un auxili precís de l'exterior que nosaltres no tenim. Per tant ens trobem que si la revolució causa un destorb o exigeix un esforç, que pugui minvar la nostra resistència ofensiva o defensiva, encara que doni satisfacció a ànsies justes del poble, hi havem de renunciar, puix en altres cas ens veuríem precisats a renunciar a la victòria i per tant a la nostra llibertat i a la possibilitat pròxima o remota d'obtenir democràticament — o revolucionàriament — quan la lluita fos final — tot el que el nostre esperit de justícia social anhelava.

S'ha intentat fer sinònim guerra i revolució, i el resultat fatal ha estat que mentre aquesta sinònimia ha estat article de fe per a importants sectors del poble, no havem fet altra cosa que una paròdia de guerra i de revolució. Paròdia a pesar de la bona fe indubtable i de l'esperit de lluita infadigable, que ha arribat cent voltes al sacrifici més sublim, de què ha donat proves el poble.

I és que la lluita que sostenim necessita de totes les nostres energies elevades a la màxima potència per arribar a la meta final. Sense esforç, sense sacrifici, sense consum d'energies quantioses, no assolirem la victòria. Aquest convenciment ens ha fet arribar, contra el criteri revolucionari, a la substitució de les primitives milícies, que no obstant donaren, en molts aspectes un rendiment òptim, per l'Exèrcit Popular. Per què? Perquè l'Exèrcit Popular Regular aprofita molt millor les energies dels soldats, i per tant s'obté dels mateixos un rendiment moltes vegades superior a les milícies aïllades dels primers temps.

Però no era suficient encara l'Exèrcit Popular en la forma com havia estat concebut — que era únicament una transició entre les milícies i el nou exèrcit — per quan hi tenia excessiva influència la política. (Conservava, encara, doncs un llevat revolucionari), i per això aquestes disposicions del Ministeri de Defensa Nacional oposant-se al proselitisme en l'exèrcit, i ara, molt més recentment dissolent els Comissariats de Propaganda.

L'Exèrcit va adquirint cada dia més el caràcter de regular, que és tot el contrari de revolucionari. D'aquesta manera, sense distincions, ni favoritismes, el soldat, obediència a la disciplina, i atent a les ordres del comandament pot donar el màxim rendiment. Importa poc la ideologia, al front regna respecte absolut a totes: regna la de-

Un admirable discurs de Manuel Galés

Havent rebut avui, amb un considerable retard, el "Diari de Sessions del Parlament de Catalunya" corresponent al 9 del corrent, no podem resistir a la temptació de publicar uns fragments del magnífic parlament que pronuncià el cap de la majoria d'E. R. C., Manuel Galés, per tal, de sentar el criteri de la majoria amb motiu de la ratificació de poders a l'Honorable President de la Generalitat, Lluís Companys.

I és que a pesar dels dies transcorreguts, els conceptes emesos en el discurs de Manuel Galés són tan actuals i candents que no dubtem seran llegits amb avidesa pels nostres lectors.

Llegiu-ne ara els principals fragments:

"Però, a més d'aquesta interpretació purament legal — formulista si voleu —, jo entenc que hi ha en la nota del Govern, en la nota de la Presidència, aquell altre abast, de volum polític i històric de què parlàvem i que no seria lleial ni correcte defugir. Segurament, a més dels comentaris i la glossa del text legal, hi ha una altra cosa viva i creadora, que no ha d'escapar al Parlament, quan aquest vol estar a l'altura de la seva missió. Realment no es tracta que nosaltres ens convertim en glossadors, comentaristes i, si voleu, una mica rosegadors del dret; no es tracta que fem un discurs de faramalla més o menys retòrica i brillant. Quan la situació és dramàtica, quan la situació és seriosa, no seria vàlid entretenir-se en jocs d'enginy, que potser en un temps tenen la seva florida més eloqüent. No és ara el moment d'entretenir-se en jocs d'eloqüència més o menys brillant, ni en jocs de tertúlia en què les flors de l'enginy siguin donades a la satisfacció dels propis i dels amics. Ara la significació profunda que pugui tenir el document presidencial i la nota del Govern és, al meu entendre, la d'afirmar, ratificar, confirmar una vegada més la decisió i la voluntat del poble de Catalunya.

Em penso, sense que vulgui pecar d'excessivament maliciós, que en aquesta nota hi ha hagut una crida, una apel·lació sentimental al ressò del nostre poble, i em sembla que la nota ha tingut la virtut de fer manifestar amb esclat els sentiments i la voluntat del nostre poble. Esquerra Republicana de Catalunya, com li escau per ésser un partit de rel profundament popular, que té contacte amb les masses ciutadanes, ha tractat d'auscultar l'opinió i ha sentit el ressò d'aquestanota en el nostre poble. En el nostre poble, aquesta nota ha ressonat sentimentalment, perquè els pobles reaccionen més sentimentalment que de cara a les mateixes realitats polítiques. D'una manera indubtable s'han pronunciat tots els treballadors que treballen i tots els soldats que lluiten, i els que estan a casa, i els que estan més enllà de les fronteres, i han pronunciat les seves veus i les seves decisions els que estan en els tallers i dintre de les cambres on els intel·lectuals plasmen en articles les opinions del país. I d'una manera unànime hem sentit que la voluntat del poble de Catalunya en aquestes hores és que sigui ratifi-

moocràcia — naturalment que hom no pot tenir tolerància amb els enemics de la democràcia com són els feixistes. — més absoluta, democràcia que no està renyida amb la més fèrria disciplina.

A l'Exèrcit, doncs, per a donar-li la màxima eficàcia hom ha tingut de prescindir de les normes revolucionàries. S'han acceptat, algunes, les més justes, conquestes revolucionàries, però ara ja s'ha liquidat aquest període. L'Exèrcit no és ja l'exèrcit revolucionari.

Al front les realitats han obligat a prescindir de la revolució, les necessitats de la reraguarda no estan però lligades amb les del front?

O no existeix un paral·lisme idèntic?

cada l'elecció de President a favor de l'Honorable Lluís Companys, l'excel·lentíssim President de la Generalitat. Aquesta és la consigna, el mot d'ordre, el sentiment que hem trobat en el poble. I aquest sentiment, que moltes vegades el poble no raona perquè veu i endevina les solucions i la profunditat de les coses i la seva significació, nosaltres, com a Diputats, tenim el deure de destriar-los, d'analitzar-los i de posar-los a llum de raó i transformar-los en una decisió que tingui tot el vestit de la fórmula jurídica, que tingui tota la litúrgia d'una democràcia que sent i sap interpretar el poble que representa. Aquesta és la significació que nosaltres hem volgut trobar en la nota presidencial i la resposta que hem sabut interpretar en el poble de Catalunya.

Per què ha donat aquesta resposta el poble de Catalunya? Al nostre entendre, hi ha dintre d'aquesta resposta mil il·lusions, mil reminiscències. Es tracta de l'home que sens dubte ha donat el millor de la seva ànima a l'amor de Catalunya, que ha sabut escoltar-lo i viure amb ell, que ha compartit els seus dolors i no ha defugit el sacrifici. L'home que ha tingut amb ell en les hores d'angoixa, tenim l'evidència que el poble vol continuar tenint-lo en les hores de

glòria, en les hores del triomf i en les hores de la victòria. Per què? Perquè, a desgrat del que alguns pensen, encara nosaltres creiem fermament cada dia més en l'optimisme de la nostra causa, en la fe de la nostra causa, en la victòria de la nostra causa. I ho creiem així, perquè les intenses entranyes populars encara tenen prou força per a fer l'últim dels miracles que es necessiten per a guanyar. Ja n'ha fet dos: no teníem Govern, i tenim Govern; no teníem Exèrcit, i tenim Exèrcit. I ara manca el tercer, que és la reraguarda, que s'està fent a força de sacrificis, d'afany, d'anhel, de dolor, d'experiències doloroses, però que també s'està fent i aguantant.

I per això en aquestes hores creiem que el poble somnia que el mateix home que ha presidit les seves hores doloroses i tràgiques, sigui el que vegi també la plasmació de la victòria i el condeixi vers ella, en un sentit d'afirmació de totes les consciències nacionals catalanes que, com tantes vegades, hem vist que no desdiuen per a res en un sentit universalista de la humanitat, de germanor cordial i de solidaritat pregonada amb tots els pobles que a Espanya es baten per la llibertat i la democràcia. He dit. "Aplaudiments."

L'obra constructiva de la U. R. S. S.

(Ahucació llegida des del micròfon de Ràdio Tarragona amb motiu del XX Aniversari de la Revolució a la U.R.S.S.)

Els homes que militemen partits democràtics però que admirem de varietat el gran poble eslav, més que fixar-nos en la ideologia del sistema emprat per a governar els camarades que componen la gran República soviètica, admirem l'obra constructiva que porten a terme els dirigents d'aquell país que representa la sisena part del terreny habitable del nostre globus terraqüi.

Creiem que l'obra intel·ligent de Lenin consistí en traçar uns plans de construcció de la gegantina obra d'industrialitzar un poble que amb imponderables riqueses mineres estava sumit a una iniqua explotació camperola i abandonat la major part d'ell a l'existència nòmada de les estepes.

Tenim diset anys quan, en plena guerra europea, nosaltres, que érem aferrissats aliadofils, copsàrem tota la transcendència que representava per a Rússia l'haver esborrat del seu governament a la família Romanoff, que encara que havia tingut membres com Pere el Gran que aconseguiren donar als habitants de les planúries del nord-est d'Europa i Nord d'Àsia un immens Imperi, en canvi els seus successors, tarats dels vicis decadents de les monarquies europees, es mantenien gràcies a tenir el poble sotmés a la més gran misèria i incultura.

Saludàrem a la revolució russa amb l'entusiasme de la nostra joventut i l'idealisme natural que la mateixa comporta i des de llavors, encara que en distint camp ideològic, any per any hem anat seguint la trajectòria ascendent del país dels soviets.

Esperit constructiu per vocació, una vegada superat el període crític dels primers anys, després de les guerres d'independència, havem pogut esplaïar-nos amb l'execució dels plans d'industrialització del país traçats per Lenin i seguits fidelment pel seu també intel·ligent successor Stalin.

I hem pogut comprovar com s'aixecaven, d'acord amb els plans previstos, els fonaments de colossals obres de construcció de canals, pantans i ponts els quals serviren per a recollir la incrementació de la producció de l'energia elèctrica i per acostar les 11 repúbliques en què està dividit l'immens país, i

amb el fi d'aconseguir el benestar dels seus pobladors.

Avui, en ple rendiment dels plans concebuts tan encertadament gràcies principalment, entenem nosaltres, a l'esperit de sacrifici dels habitants del país dels soviets i dels seus dirigents, ens imposa la gran tasca duta a terme per a poder comptar amb un gran exèrcit amb el qual defensar les conquestes assolides i la integritat de la pàtria russa dels enemics tradicionals de la llibertat.

En aquest X aniversari de la Revolució i construcció de la U. R. S. S., el nostre poble, que tan ha d'agrair a aquella Unió de Repúbliques l'ajut que ens ha donat per a fer front als enemics de la nostra llibertat, homenatja, amb tota la seva vehemència el país dels soviets.

El Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya "Francesc Pi i Margall" de Tarragona s'uneix als altres centres polítics, socials, culturals i esportius per a retre homenatge al gran poble rus, expressant el ferm desig que cada anyada que passi augmenti la prosperitat i el benestar del cent-vuitanta milions de companys que viuen en l'immens país de la U. R. S. S. interessats per la nostra llibertat.

SALVADOR MASET.

Secretari General del Centre d'E. R. C. "Francesc Pi i Margall" de Tarragona.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Comarcal del Tarragonès

Per la present es convoca a tots els delegats de la Comarcal del Tarragonès a la reunió que tindrà lloc el proper diumenge, dia 21 del corrent, al local de Centre d'E. R. C. Francesc Pi i Margall, a les deu hores del matí, per tal de tractar del següent ordre del dia:

Ple de la Federació d'E.R.C. de les Comarques Tarragonines.

Tarragona, 16 de novembre del 1937.

El president,
J. SAGALA

Cops de fuet

La nostra gent és molt propensa a l'engany menys enginyós. Només cal veure el gran número de gent que són estafades amb el vulgaríssim i conegudíssim timo de les misses.

Aquest excés de credulitat del poble hom el comprova ara amb més facilitat que mai degut a les mil i mil ridícules històries que les ràdios faccloses i alguns feixistes o feixistitzants emboscats, que pululen encara a la nostra reraguarda, escampen. Hi ha una part de la població que tot i l'absurditat de les històries se les creu com si fossin un article de fe i al mateix temps les propaga a cau d'orella tot afirmant la seva veracitat.

* * *

Ara mateix aquesta absurda història dels bitllets del Banc d'Espanya. S'ha fet córrer que certs bitllets de classes determinades i numeracions diverses no tenen cap valor, i molta gent s'ho ha cregut —àdhuc amb la més bona fe— tant a cegues, que fins i tot moltes persones — el que pot fer la badoqueria i la simplicitat — han exigut o reclamat que el canvi o l'import els fos donat amb els bitllets corresponents a la classe i numeració que segons ells són els únics que tenen VALOR.

Segons ens explica un element bancari diàriament es troben amb persones que van a les guixetes dels Bancs a canviar bitllets dolents (!) amb altres que ells qualifiquen de bons (!).

* * *

El que passa amb els bitllets del Banc d'Espanya passa igualment amb els emesos per la Generalitat. Hom ha fet córrer, algun malintencionat feixista, que no tenen cap valor. I moltes persones, únicament per aquesta credulitat o beneiteria, es neguen a rebre'ls o en el millor dels casos cuiten a anar al Banc per a canviar-los amb altres que els han assegurat que tenen més valor.

* * *

I ara un prece a l'Administrador de Correus. Se'ns han acostat algunes persones denunciant-nos que les cartes que trameten als seus familiars del front no arriben al lloc de destinació i si arriben és amb molt retard. Concretament que el tant per cent de cartes extraviesades és superior en aquelles que contenen segells per tal que els seus familiars els puguin contestar.

Nosaltres no afirmem ni neguem, ho denunciem a l'Administrador de Correus per tal que aquest — del qual no podem pas desconèixer la seva competència i el seu bon zel per a la causa antifeixista — farà les esbrinacions necessàries per averiguar els fets denunciats i hi posarà l'oportú remei tot sancionant, com es merexen, els culpables, si existissin.

Espigolant

Joan Cornudella a "Diari de Catalunya" comenta la polèmica entre els anarquistes i comunistes a l'entorn de la unitat sindical:

"Fa setze mesos que sentim les flonxes de l'una a l'altra Sindical i que sentim darrera les façanes oficials les apetències de manar, de manar i de manar."

Han manat els uns, han manat els altres...

I el poble?
Si continua aquest esperit mesquí, intolerant, antidemocràtic, si una competència de botiguer fa ballar les masses populars treballadores de Catalunya, si a la primera ocasió, després de la verborrea per la unitat, s'ha de mostrar la xacra de la intransigència, potser els que sofreixen es posaran d'acord i acabaran d'una vegada aquest confusióisme idiota que — tot fent desgavell — permet a Joan del Pi posar un subtítol de "Segueix el desgavell" a un article de "Catalunya" del dia 17 de novembre del 1937.

Davant d'això, el separatistes afirmen:

Guanyar la guerra!"

* * *

"La Humanitat" demana constància en la defensa dels ideals de llibertat:

"Que ningú no oblidí que hi ha una força que les armes, que mouen els pobles a la lluita i a la perseverança i que la victòria, només es pot assolir el seu costat. El dret i la llibertat són idees d'aquesta categoria. Al costat d'elles les idees del feixisme, del nacional-socialisme, del nacional-sindicalisme i totes aquestes improvisacions que no tenen més contingut que el de reivindicacions materialistes, estan destinades a la mort."

No parlem per polemitzar. Voldríem veure caure tota la fullaraca que ens envolta, per posar ben alt l'estel de la llibertat. Prou sabem que tots els elements antifeixistes estan disposats que passi per sobre de tot aquesta llibertat que és la raó de la lluita. I si demanem claredat no és pas per establir pugilats i comprovacions entre nosaltres, sinó perquè estem segurs que aquesta claredat aprovarà l'hora de la victòria que, essent nostra, serà la victòria de tots els antifeixistes."

* * *

"Diari de Reus" parla de la moral de la reraguarda fent algunes observacions gudes i oportunes:

"Que els en va de bé als miserables facciosos! Precisament nosaltres hem pensat moltes vegades que han concentrat llurs esforços a desmoralitzar la reraguarda, perquè estan convençuts que és l'única manera d'evitar el desastre que ha d'ésser el resultat lògic que obtindran en aquesta guerra."

Saben que som invencibles pel costat de la força moral i aquesta és la força que ataquen malgrat saberla prou resistent per no sucumbir del tot a llur tirania."

I la moral de la reraguarda, com la del front, es perd considerablement amb la gana. És una pràctica demostrada en totes les guerres. És el punt més vulnerable dels

Fent un xic de història

La Història de la nostra volguda Catalunya té pàgines plenes d'emoció i heroisme escrites amb lletres d'or. Recordem un dels primers comtes de arcelona, després de Rosting de Girona, Borrell d'Ausona, Vera i algun altre; l'egregi Guifré el Pilós.

En temps del seu governament els reis francs es veieren obligats a reconèixer definitivament la dinastia comtal catalana com a independent dels sobirans francs. La tasca desenvolupada per Guifré, fou en tot moment profunda i profitosa; féu evacuar els àrabs de quasi tot el territori català i bastí dos monestirs, essent enterrat en un d'ells.

Carles el Calp amenagat pels normands que havien enviat el Nord de França rebé l'ajut voluós del comte català que assolí un èxit militar decantant la victòria a favor dels francs, resultà ferit en un dels combats. Assabentat, Carles, en prova de l'agraïment anà a visitar-lo i al demanar-li, Guifré, un blasó pel seu escut d'or, el franc, amb els quatre dits de la seva mà ensangonats, de dins de la ferida del comte català signà damunt d'aquell les quatre barres de Catalunya, origen del nostre escut que oneja aleshores arreu de la Mediterrània.

Soldats catalans: siguem tot dignes representants dels nostres avant-passats en aquest moments d'invasió i vandalisme feixista, lluitem heroicament, com en altres temps, per l'obtenció de la independència d'Espanya i glòria d'aquella raça i terra on es trobava la capital de antiga "Marca Hispania".

Fills de Catalunya fermes als nostres llocs fins assolir la victòria del poble oprimint!

J. TORNE.

Secció d'Enginyers

(D'"Arma", òrgan de la 138 Brigada Mixta, 33 Divisió).

El Dr. J. Tarrés

PARTS I MALALTIES DE LA DONA

Consultori al carrer Durruti (Unió), 2, pral. —
Telèfon 1783

VISITA DE 10 A 12

grans contingents populars.

Els bombardeigs són poc, per assolir aquest objectiu feixista; però combinats amb la gana creuen que faran el seu efecte, i acaricien l'esperança que el poble s'alçarà obligant el Govern a acceptar una mediació a la qual no serien gens estranyes França i Anglaterra. És la suprema il·lusió feixista, puix que saben perfectament que no poden guanyar la guerra.

I això no, no i no!"

LA INFANTIL

Confecions per a nens i senyora

Baixada de Misericòrdia, 16

Notes informatives

AGRUPACIO DE JURATS MIXTOS DEL TREBALL DE TARRAGONA

Hom fa avinent als establiments annexes al Jurat Mixt del Comerç en general (a la menuda) i al Jurat Mixt de l'Alimentació, passin arregar el cartell del nou horari de treball, aprovat últimament. La qual cosa es complementa amb els acords dels Jurats Mixtos anomenats.

El president, Josep Pascual i Rosell.

CAFÉS CARACAS

ELS MÉS AROMÀTICS

Garcia Hernandez, 8 Tel. 1487

L'Alcalde d'Ampolla fa vinent, que degut a la gran influència de forasters instal·lats en aquesta població, ja carregada pel nombre de refugiats de guerra, crearia un greu problema difícil de resoldre, si a temps no s'evités la repetició d'aquests casos, la Corporació Municipal, ha acordat fer públic: Que d'ara en endavant no podrà facilitar cap tarja de racionament a les persones que pretenguin instal·lar-se en aquesta localitat, ja que tampoc podria facilitar-los casa-habitació, per estar totes ocupades.

Ampolla, 9 de novembre del 1937.

De tot arreu

Comunicat oficial

Comunicat oficial del Ministeri de Defensa.

CENTRE. — Pel voltants del Pinar de l'Hospital Clínic (Ciutat Universitària), l'enemic volà una contramina que causà danys a les nostres posicions.

EST. — L'artilleria pròpia disparà sobre forces enemigues que realitzaven rellevaments a Villatuerta i sobre les posicions de Santa Quitèria, Valdeparadas, Pilatos Altos i Regordin, del sector de Zuara. També féu foc contra una caravana de cotxes que de Saragossa es dirigia a Fuentes d'Ebro i contra aquest poble.

En servei de descoberta, patrulles pròpies de l'Alt Aragó agafaren a l'enemic diverses caixes de municions.

ANDALUSIA. — Lleuger tiroteig en alguns sectors.

EXTREMADURA. — Poca activitat, manifestada per tiroteigs en diversos punts, i canoneig enemic sobre Valsequillo.

LLEVANT. — En incursió realitzada per forces lleials al sector de Puerto Escandón, es recollí algun material.

Duel d'artilleria a l'esmentat lloc i hostilització del trànsit ferroviari.

CAMISES CORBATES

darreres novetats

= ALSINA =

CAMISER

Supressió de les missions de Propaganda del Comissariat de guerra

Ha estat disposat que a partir d'aquesta data, quedin suspeses totes les missions de propaganda que el Comissariat venia realitzant, i es deixaran d'editar les publicacions al seu càrrec i cessarà tot el personal amb categoria de comissari o sense aquesta que realitzés les esmentades funcions, sense que hi hagi cap acoblament de tot ni de part de l'esmentat personal a cap dels serveis peculiars del Comissariat.

Alvarez del Vayo dimiteix de les funcions de Comissari general de l'Exèrcit i el substitueix Crescencia Bilbao

El "Diari Oficial del Ministeri de Defensa" publica les ordres següents:

"Vinc a acceptar la dimissió que de llur càrrec de comissari general de l'Exèrcit de Terra ha presentat el senyor Juli Alvarez del Vayo."

Ho comunico a V. E. per al seu coneixement i compliment. Barcelona, 17 de novembre, del 1937. — Prieto."

"Cinc a disposar que s'encarregui interinament de les funcions de comissari general de l'Exèrcit de Terra el sots-comissari senyor Crescencia Bilbao, el qual, al mateix temps, seguirà exercint el càrrec de comissari general de l'Exèrcit de l'Est."

Ho comunico a V. E. per al seu coneixement i compliment. Barcelona, 17 de novembre, del 1937. — Prieto."

P. E. Janson encarregat de formar govern

Bruselles. — El senyor Paul Emile Janson, ministre d'Estat, sortirà d'aquesta capital avui mateix cap a Londres, a l'objecte d'informar al rei de la missió informativa política que li va confiar.

Es creu generalment que el senyor Janson serà encarregat pel monarca, d'intentar formar nou Govern. Janson retornaria a Brusselles demà al vespre.

Per altra part, s'afirma que el rei Leopold perllongarà la seva estada a Londres dos o tres dies, a títol estrictament privat.

Front d'Aragó

Víctimes de la indisciplina

Bujaraloz. — Aquest matí es donà el senyal d'alarma en advertir uns aparells facciosos que venien cap a aquesta població, perseguits pels caces lleials. Immediatament acudí la gent als refugis, però n'hi hagué que es mostraren contraris a fer-ho desafiant el perill. Fatalment, els avions facciosos, davant de l'atac dels nostres caces i per tal d'alleguir pes, llançaren les bombes, alguna de les quals anà a caure al poble i causà víctimes, precisament entre els que no havien volgut acudir als refugis. Ràpidament foren organitzats els serveis d'auxili mentre els nostres aparells disparaven sense parar sobre els avions feixistes i en tocaren dos, els quals acusaren els disparats per llur marxa irregular. Cal insistir en el fet que gairebé totes les víctimes pertanyen a gent que podent evitar el perill es negaren a anar als refugis, donant així la nota d'indisciplina i fent el sord a les ordres de la Defensa Passiva dictades pel comandament.

Un ex-primer ministre egipci es casa, als 62 anys d'edat, amb una vienesa de 17

Londres. — Tewfik Nessim, baix ex-primer ministre d'Egipte, es troba actualment a Londres on consulta metges especialistes de malalties nervioses, amb el fi de "venjar el seu honor" i casar-se amb una noia vienesa, de 17 anys, Maria Huebner, filla d'un hotelier de Viena. Efectivament, l'honor de l'ex-polític sembla greument perjudicat per l'ordre del tribunal d'El Caire que obliga al baix Nessim, de 62 anys, a examinar-se per un metge, a petició de la família de l'interessat. Es precisà afegir que el descobriment de la "debilitat" de Nessim i dels seus amics seguí el matrimoni de Nessim amb la bonica vienesa, la qual va conèixer en el bar paternal. Entre altres obses, l'agraçada jove rebé 50.000 lliures esterlines. Llavors la família considerà que Nessim baixà no estava bé de facultats mentals. L'ex-primer ministre s'embarcà secretament per tal de consultar diversos especialistes parisiens, els quals el trobaren en perfecta salut mental. Ara ve a Londres en viatge semblant.

MANUEL PEDROL

Olis purs d'oliva

TARRAGONA

Secció esportiva

FUTBOL

L'actualitat diu...

"Els facciosos anuncien per al dia 28 un partit Espanya-Portugal. En principi havien dit que el celebrarien el dia 21, però resulta que als portuguesos la notícia els ha agafat de sorpresa i s'han d'entrenar. Sembla que no pugui ésser però es veu que la F. I. F. A. ha autoritzat aquest partit, amb les degudes reserves. El partit tindrà lloc a Vigo, on sembla que volen donar-li caràcter d'esdeveniment, segons es dedueix del que diuen els diaris facciosos. El senyor Genaro de la Riva, dirigent de la Federació Espanyola (!) ha anat a visitar les autoritats de Vigo, les quals, naturalment, li han donat tota mena de facilitats per engrandir l'estadi de Balaidos i pel que convingui. El seleccionador nacional Garcia Salazar, ha confeccionat el següent equip: Elizaguirre, Ciria, Quinones, German, Vega, Ipiña, Lpi, Gallart, Vergara, Chacho i Gorostiza. Suplents: Langara i Herrera. Hom pot apreciar que en aquesta selecció hi figuren Langara i Gorostiza, els quals es troben actualment a Múxic, amb l'equip basc. Es de creure que el dia 28 no s'arregleraran amb aquesta titulada selecció "nacional". Els mateixos diaris facciosos ja fan una pila de filigranes per a justificar la que ells en diuen possible absència d'aquests dos jugadors. Aquest equip no sortirà al camp amb el clàssic gersè vermell de l'equip nacional espanyol — no faltaria més que el seu equip nacional (?) també se'ls tornés "rojo" — sinó amb un gersè blau, amb l'escut i les sagetes de Falange.

Escòcia ha declinat la invitació de França, de jugar un partit internacional en una data pròxima. Aquest matx ha estat ajornat fins el 1939.

L'any 1938 tindrà lloc la Copa de l'Europa Universitària. Fins a aquest moment hi ha inscrits equips de Romania, Txecoslovàquia, Itàlia, Àustria, Alemanya i Holanda.

El jugador que ha marcat més gols en tot el Torneig sense títol, és Blai, del Sants, que n'ha aconseguit set. Legaz, del Terrassa, n'ha marcat sis. Rigual, del Barcelona, Forgas del Badalona, Font de l'Europa, Cornet, del Manresa, i Serra i Ricart, del Vic, n'han marcat cinc cadascú.

* * *

TORNEIG SENSE TÍTOL

Partits per a diumenge vinent

Primera A

Barcelona-Sabadell.
Júpiter-Girona.
Badalona-Espanyol.
Granollers Europa.

Primera B

Martinec-Sants.
Gràcia-Horta.
Avenç-Terrassa.
Manresa-Vic.

Segona categoria

Empordanès-Poble Sec.
Hospital-Iluro.
Pins-Carmel.
Moilet-Fortpienc.

BOXA

A Nova York boicotegen Max Schmeling i Mike Jacobs

Nova York. — La Lliga Antinazi d'aquesta ciutat, ha decidit boicotear totes les manifestacions esportives que organitzi Mike Jacobs.

L'advocat Samuel Untermyer, president de la Lliga, ha organitzat avui escamots de manifestants que s'han estacionat al Madison Square Garden i davant l'hipòdrom, a fi de crear un estat d'opinió desfavorable a Max Schmeling que arribà recentment a Nova York.

Sugrañes, impressor. — Tarragona

Cinema Teatre Tarragona

DISSABTE I DIUMENGE, 20 I 21 DE NOVEMBRE

TARDES I NITS

INAUGURACIO DE LA GRAN TEMPORADA D'ESTRENES

UN PROGRAMA MONSTRE

Estrena de la divertida comèdia, interpretada per Spencer Tracy i Jack Oakie.

Una averia en la línia

El noticiari d'actualitat "LAYA".

Espanya al día núm. 21

Estrena del film nacional.

Hogueras en la noche

Un film dramàtic ple de realitat, interpretat meravellosament per Carme Rodríguez, Lluís Villasiu i Carme Elias.

Les butaques de diumenge, tarda, seran numerades